

Vazební důvod ve smyslu § 67 odst. 1 písm. a)

V případě vazebního důvodu ve smyslu § 67 odst. 1 písm. a) nestačí skutečnost hrozby vysokého trestu sama o sobě, nutná je současně i existence konkrétních skutečností, odůvodňujících ve spojení s hrozbou vysokého trestu obavu z útěku.

V případě vazebního důvodu ve smyslu § 67 odst. 1 písm. a) nestačí skutečnost hrozby vysokého trestu sama o sobě, nutná je současně i existence konkrétních skutečností, odůvodňujících ve spojení s hrozbou vysokého trestu obavu z útěku.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 9.11.2000, sp.zn. 3 Tvo 131/2000)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaných M. H., J. D., M. F., a Z. Š., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 10. 2000, sp. zn. 4 Ntv 3/2000, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 4 T 9/99, a rozhodl, že podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. se napadené usnesení zrušuje a znovu se rozhoduje, že se obžalovaní M. H., J. D., M. F. a Z. Š. ponechávají ve vazbě z důvodů § 67 odst. 1 písm. c) tr. ř., která se podle § 71 odst. 3 tr. ř. prodlužuje do 31. ledna 2001.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 10. 2000, sp. zn. 4 Ntv 3/2000, bylo podle § 71 odst. 3 tr. ř. rozhodnuto o prodloužení lhůty trvání vazby obžalovaných M. H., J. D., M. F. a Z. Š. do 31. 1. 2001.

Proti tomuto usnesení podali všichni obžalovaní ve lhůtě uvedené v ustanovení § 143 odst. 1 tr. ř. stížnost.

Obžalovaní M. H. a Z. Š. ve stížnosti namítli, že důvody vazby podle § 67 odst. 1 písm. a), c) tr. ř. jsou v jejich případě dovozovány účelově, neboť mají k místu svého bydliště rodinné vazby a nemají žádný důvod vyhýbat se trestnímu stíhání útekem nebo tím, že by se skrývali. Nemají rovněž v úmyslu páchat trestnou činnost či v ní pokračovat, když namítají, že se trestné činnosti, jejíž spáchání je jim kladeno za vinu, nedopustili. Obžalovaní dále poukázali na průtahy, k nimž v řízení došlo, a to jak v přípravném řízení, tak následně i v řízení před soudem. Jsou proto přesvědčeni, že nejsou ani splněny podmínky pro prodloužení jejich vazby ve smyslu ustanovení § 71 odst. 3 tr. ř. Proto oba navrhli, aby Nejvyšší soud ČR napadené usnesení zrušil a propustil je z vazby na svobodu.

Obžalovaní J. D. a M. F. poukázali ve svých stížnostech především na procesní stav věci a s ním související průtahy v řízení, jež ovlivňují délku trvání jejich vazby. Obžalovaný M. F. navíc namítl, že důvody vazby podle § 67 odst. 1 písm. a), c) tr. ř. nejsou v jeho případě dány s ohledem na jeho stálé bydliště, řádnou evidenci jeho osoby na Úřadu práce i životní úroveň, která nebyla natolik tíživá, aby jej nutila páchat trestnou činnost. Z obsahu a smyslu obou stížností lze dovodit, že se obžalovaní domáhají zrušení napadeného usnesení a propuštění z vazby.

Na základě stížností obžalovaných přezkoumal Nejvyšší soud České republiky (dále jen Nejvyšší soud) správnost výroku napadeného usnesení i správnost řízení, jež mu předcházelo (§ 147 odst. 1 tr. ř.) a dospěl k níže uvedeným závěrům.

Obžalovaní M. H., J. D., M. F. a Z. Š. jsou stíháni pro závažnou majetkovou trestnou činnost, kvalifikovanou v obžalobě jako trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 4 tr. zák. a trestný čin poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., jichž se měli dopustit ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. Obžaloba byla podána u Krajského soudu v Plzni dne 28. 9. 1999. Soud v této věci vedené pod sp. zn. 4 T 9/99 konal hlavní líčení od 7. 11. 1999. V průběhu řízení docházelo k odročování hlavního líčení, neboť soud musel v rámci provádění důkazů opakovaně předvolávat svědky, kteří se k hlavnímu líčení nedostavili, popř. bylo hlavní líčení nutno odročit z procesních důvodů (např. pro neúčast obhájce a nesouhlas obžalovaných se substitucí nebo pro nepřítomnost soudce přisedícího, jemuž nebylo poštou včas doručeno vyrozumění o konání hlavního líčení). Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 1. 2000, sp. zn. 4 T 3/2000, došlo navíc ke spojení trestní věci vedené proti obžalovanému Z. Š. pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. a trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 4 tr. zák. ke společnému řízení s původní věcí vedenou pod sp. zn. 4 T 9/99. Poslední hlavní líčení se ve věci konalo v září 2000, přičemž z důvodu nutnosti předvolat další svědky je bylo nutno odročit na 27. 11. 2000.

Obžalovaní M. H., J. D. a M. F. byli vzati do vazby usnesením soudkyně Okresního soudu v Tachově ze dne 12. 11. 1998, sp. zn. Nt 552/98, s účinností od 11. 11. 1998, přičemž obžalovaný Z. Š. byl vzat do vazby usnesením soudkyně téhož soudu ze dne 18. 11. 1998, sp. zn. Nt 556/98, s účinností od 17. 11. 1998. U všech obžalovaných byly shledány důvody vazby podle § 67 písm. a), b), c) tr. ř. v tehdy účinném znění. V průběhu řízení došlo k omezení důvodů vazby a obžalovaní byli do současné doby ve vazbě z důvodů uvedených v § 67 odst. 1, písm. a), c) tr. ř.

Zákonná dvouletá lhůta trvání vazby (§ 71 odst. 3 věta první tr. ř.) u obžalovaných M. H., J. D. a M. F. uplyne dnem 11. 11. 2000, u obžalovaného Z. Š. dnem 17. 11. 2000. Návrh na prodloužení této lhůty nad dva roky podal za podmínek § 71 odst. 5 tr. ř., ve lhůtě uvedené v § 71 odst. 6 tr. ř. Vrchnímu soudu v Praze předseda senátu Krajského soudu v Plzni. Předmětný návrh odůvodnil vývojem řízení a jeho současným stavem, jenž neumožňoval skončit trestní stíhání obžalovaných ve lhůtě dvou let. Podle zjištění Nejvyššího soudu trvají u všech obžalovaných dosud důvody vazby podle § 67 odst. 1 písm. c) tr. ř. Lze je dovodit především z pokračujícího charakteru trestné činnosti, pro níž jsou obžalovaní stíháni, skládající se z řady po sobě jdoucích útoků, i ze skutečností, že s ohledem na sociální poměry obžalovaných tato trestná činnost musela představovat významný zdroj jejich příjmů. Závěry učiněné v napadeném usnesení lze proto v daném směru považovat za správné a Nejvyšší soud se s nimi ztotožnil.

Naproti tomu nelze z napadeného usnesení zjistit, o jaké konkrétní skutečnosti opírá Vrchní soud v Praze existenci důvodů tzv. útekové vazby podle § 67 odst. 1 písm. a) tr. ř. Rovněž v předcházejících rozhodnutích soudů o vazbě obžalovaných nejsou takové důvody konstatovány a pouze v obecné rovině je dovozována obava, že obžalovaní uprchnou anebo se budou skrývat vzhledem k ohrožení výrazným trestem odnětí svobody. K tomu je třeba poznamenat, že vazba obviněného, kterému hrozí vysoký trest, je odůvodněná ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) tr. ř. jen za předpokladu zjištění některé další konkrétní skutečnosti, týkající se zejména osoby pachatele anebo okolností případu, které v souvislosti s předpokládanou citelnou sankcí obavu z útěku odůvodňují (srov. R 64/92). V napadeném usnesení však není takovými skutečnostmi argumentováno a nelze je jednoznačně zjistit ani z obsahu spisu. Nejvyšší soud proto důvody vazby podle § 67 odst. 1 písm. a) tr. ř. u žádného z obžalovaných neshledal a v této části považoval jejich stížnost za důvodnou. Pokud Vrchní soud v Praze v napadeném usnesení dovodil, že v předmětné věci jsou splněny podmínky pro prodloužení vazby obžalovaných podle § 71 odst. 3 tr. ř., je třeba tyto závěry považovat za správné a odůvodněné. Rovněž Nejvyšší soud má za to, že trestní stíhání obžalovaných se nepodařilo skončit ve dvouleté vazební lhůtě z důvodů, které nemají povahu neodůvodněných průtahů v řízení. Stalo se tak především proto, že v dané věci bylo nutno provádět rozsáhlejší

dokazování a dále s ohledem na to, že hlavní líčení muselo být odročováno i z některých dalších procesních důvodů, spočívajících v tom, že obžalovaní uplatňovali svá obhajovací práva (nesouhlas se substitucí) nebo v důsledku vadného doručení poštou nebyl o konání hlavního líčení vyrozuměn přísedící. V úvahu bylo nutno vzít i to, že některé z předvolaných osob se k hlavnímu líčení nedostavovaly. Pokud tedy docházelo k prodlužování řízení, nestalo se tak pro zaviněnou nečinnost soudu, ale se shora uvedených objektivních důvodů a též pro obtížnost projednávání věci. Při stávajících důvodech vazby u obžalovaných současně hrozí, že jejich propuštěním na svobodu by bylo podstatně ztěženo či dokonce zmařeno dosažení účelu trestního řízení, který podle § 1 odst. 1 tr. ř. spočívá nejen v tom, že trestné činy musí být náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni, ale též v předcházení a zamezování trestné činnosti.

Za tohoto stavu proto Nejvyšší soud rozhodl ve věci tak, že z podnětu stížností obžalovaných podle §149 odst. 1 písm. a) tr. ř. napadené usnesení zrušil a poté vlastním výrokem omezil důvody vazby všech obžalovaných na důvody uvedené v ustanovení § 67 odst. 1 písm. c) tr. ř., přičemž podle § 71 odst. 3 tr. ř. vazbu obžalovaných prodloužil do 31. 1. 2001, tj. na dobu, která se jeví jako nezbytně nutná, jak vzhledem k povaze věci, tak vzhledem ke stadiu, v němž se trestní stíhání obžalovaných nyní nachází.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Odškodnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Hodnocení důkazů](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)